

La Sang

R. i V. Congregació de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist
Tarragona 2024 - Núm. 41

SETMANA SANTA 2024

SETMANA SANTA 2024

Del 24 al 31 de març
Tarragona

**PORTADA:
CATEDRAL
VIACRUCIS DIUMENGE
DE RAMS**
Carles Mallol

EDITA
Reial i Venerable Congregació
de la Puríssima Sang de
Nostre Senyor Jesucrist

c/ Natzaret, 1
43003 Tarragona

DIPÒSIT LEGAL
T122-2024

IMPRIMEIX
Impremta Comercial Offset

SUMARI

TREBALL PASTORAL EN TEMPS DE SÍNODE <i>Joan Planellas i Barnosell, Arquebisbe de Tarragona, metropolità i primat</i>	Pàg. 5
SALUTACIÓ <i>Rubén Viñuales Elías, Alcalde de Tarragona</i>	Pàg. 6
PATRIMONI ARRELAT <i>Noemí Llauredó i Sans, Presidenta de la Diputació de Tarragona</i>	Pàg. 7
UNA DATA MOLT ESPECIAL <i>Saül Garreta Puig, President del Port de Tarragona</i>	Pàg. 8
SALUTACIÓ ALS CONGREGANTS <i>Josep Queraló Serrano, pvre., Prefecte de La Sang</i>	Pàg. 9
A PROPÒSIT DE LA PORTADA... <i>Antoni Pérez de Mendiguren Cros, Pvre i Prior de la Congregació</i>	Pàg. 11
MEMÒRIA DE LA CONGREGACIÓ 2023 <i>Josep Ciurana Moncusí, Secretari de la R. i V. Congregació de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist</i>	Pàg. 13
PROGRAMA D'ACTES SETMANA SANTA 2024	Pàg. 21
ELS ARMATS DE LA SANG APADRINEN ALS ROMANS DE SANT VICENÇ DE CASTELLET <i>Alfons Lorenzo, Capità Manaies</i>	Pàg. 24
ASSAIG <i>Carme Porta</i>	Pàg. 26
LA SORTIDA I LA TORNADA DEL SANT CRIST <i>F. Vidal Ferrer (s. XX), Selecció i adaptació en català: Lluís M. Salvat</i>	Pàg. 29
LA CONGREGACIÓ DE LA SANG I L'ASSISTÈNCIA ALS CONDEMNATS A MORT (1941-1974) EXEMPLES PER A RECORDAR, EXEMPLES PER A OBLIDAR <i>Dr. Antoni Jordá Fernández, Catedràtic d'Història del Dret i de les Institucions, Universitat Rovira i Virgili</i>	Pàg. 31
JERUSALEM I LES ESGLÉSIES BIZANTINES <i>Joaquim Gras Minguella, Vocal eclesiàstic 2n de la R. i V. Congregació de la Puríssima Sang de NSJ</i>	Pàg. 39
G. K. CHESTERTON A TARRAGONA <i>Prof. Dr. Sergio Nasarre Aznar, Catedràtic de Dret civil - Universitat Rovira i Virgili</i>	Pàg. 43
LAS COFRADÍAS DE LA SANG EN VALENCIA <i>Pascual Porcar Fontbona</i>	Pàg. 47
LA PLAÇA DEL REI <i>Lluís de Salvador Andrés (1893-1975), Selecció i adaptació en català: Lluís M. Salvat</i>	Pàg. 52
ENS HA SALVAT PER LA SEVA SANG <i>M. de l'Esperança Amill i Rocamora, Directora del Secretariat Diocesà per a l'animació bíblica i vicepresidenta de l'Associació Bíblica de Catalunya</i>	Pàg. 55
PASSIÓ, MORT I RESURRECCIÓ. EL RETAULE DE L'ABBAYE DU MONT-SAINT-MICHEL <i>Josep Ciurana Moncusí, Congregant de la R. i V. Congregació de la Puríssima Sang de NSJ</i>	Pàg. 59
LA SETMANA SANTA EN EL PONTIFICAT DEL CARDENAL BENJAMÍN DE ARRIBA Y CASTRO <i>Lluís Moncunill Cirac</i>	Pàg. 63
JUNTA DIRECTIVA	Pàg. 67

G. K. CHESTERTON A TARRAGONA

Prof. Dr. Sergio Nasarre Aznar

Catedràtic de Dret civil - Universitat Rovira i Virgili

Quan parlem de l'apòstol del sentit comú, de l'ortodòxia, del respecte pel passat, de l'autor del Pare Brown i d'"El que està malament al món", de l'inspirador de C. S. Lewis i les seves "Cròniques de Nàrnia" i de l'impulsor del distributisme, estem parlant de G.K. Chesterton.

Pel que sabem, Chesterton va visitar Tarragona dues vegades. La primera sembla va ser l'any 1926. El diari "La veu de Tarragona" de 8 de maig d'aquell any deia:

"Ha passat uns dies a la nostra ciutat l'eminent publicista anglès Mr. Chesterton. Encar que'l P.E.N. [Societat de poetes, assagistes i narradors] tarragoní no ha distingit l'hoste com éra d'esperar, sabem que l'il·lustre escriptor se'n va encisat de Tarragona i de ses belleses artístic-arqueològiques, com també del tracte de les

persones que han conversat amb ell d'Art, d'Història, d'Arqueologia del Comerç i de l'Indústria tarragonina".

La segona visita, el 1935, va ser durant el seu viatge en cotxe fins a Florència on va participar al *Maggio Fiorentino* impartint una conferència. El 30 de maig d'aquell any publicava "*Scipio and the children*" a la seva pròpia revista *G. K's Weekly*. L'havia escrit a la seva residència a *Beaconsfield* (Anglaterra), just arribat d'Itàlia. En aquest article hi figuren alguns dels temes recurrents a la seva obra.

La peça comença afirmant que Tarragona és famosa pel seu vinagre (que l'exporta) i pel seu vi (que se'l queda per a ella). I diu que això és una al·legoria del que succeïa amb les notícies que arribaven a Anglaterra des d'Espanya, relacionades amb la política anticlerical de la 2ª República ("*acid taste of party politics, especially anti-clerical politics*") i de com s'hi vivia ("*the rich and joyful vintage of popular life and humour*") del que no se'n podia saber res si no es venia. Aprofita per a denunciar la manipulació que exerceixen els mitjans de comunicació -en els nostres dies més descarada que mai- afirmant que "*things which the traveller recognizes are never the things that the journalist reports*".

El nostre protagonista s'asseu a la terrassa d'un cafè, des d'on veu uns nens jugant amb seus pares, en referència als "progenitors masculins", en terminologia woke actual. A Chesterton l'impacta la meravellosa relació que tenen entre ells, que estén a tota Espanya: "*The love of fathers and sons in this country is one of the great poems of Christendom*". I diu que aquesta això que estava presentiant "és un cop a l'ull per a aquest malalt mental i vell pedant Freud". Amb raó. El propi Freud es posava ell mateix al costat de Copèrnic i Darwin, enorgullint-se dient que l'home havia perdut el seu lloc en l'Univers amb el primer, havia perdut l'orgull en assabentar-se que descendeix del mico amb

el segon i que, amb la seva teoria del subconscient, acabava perdent la seva autonomia i la seva responsabilitat. Aquest pensament, naturalment, contradiu el que Déu ha previst per a nosaltres i va inaugurar unes dècades de materialisme i nihilisme que van portar a veritables barbaritats durant el s. XX, com les nefastes conseqüències del comunisme i del nazisme.

I resulta que un nen que crida l'atenció especialment a Chesterton està jugant amb un arc i fletxes (fa anys que jo no en veig un). I aprofita per a remarcar l'element que el persegueix per tota Espanya: *"the very elusive element called Liberty"*. En qualsevol altre país "més progressista", diu, segur que algú hagués prohibit aquell joc als nens, per perillós, per insegur; no a Espanya. Ai si ens veiés ara!

Estem vivint en l'època indubtablement amb menys llibertat des del començament de la nostra jove democràcia: alerta amb el que dius, com expresses el que penses, el que fas, amb qui t'ajuntes; la "mort civil" t'espera. El "Gran Germà", el Poder públic i els seus mediocres acòlits apessebrats, t'està observant a través de les xarxes socials, internet, comunicacions, etc. comprovant si contradix les "veritats oficials". La seva intromissió avança inexorablement: a l'àmbit laboral (recordem aquelles empreses que eren com una família, substituïdes ara per ens impersonals carregats de normes que les fan menys competitives, portades a la irrellevància a nivell mundial, provocant la seva marxa del nostre país i empobrint-nos; o la rebel·lió dels pagesos a qui cada vegada els fan més difícil conrear el que ens dona de menjar); al familiar (l'Administració defineix què és i què no família, com i pràcticament on hem d'educar els nostres fills; recordeu la frase de la ministra sanxista de suposada Educació, Celaá (2020): "No podem pensar de cap manera que els fills pertanyen als pares"); i, fins-i-tot, al personal (com les lleis de gènere per als nens).

Jutgin vostès mateixos si estem realment millor ara. Poden començar la reflexió, si volen, amb algunes dades objectives: el 2020 ja ens situàvem com a tercer país d'Europa (després de Portugal i Croàcia) amb el consum d'ansiolítics més elevat; des del 2021 s'han superat els 4.000 suïcidis/any;

i a Espanya s'ha triplicat l'ateisme des de l'any 2000 (del 4% al 13%) i, dins d'aquesta, Catalunya és la regió més atea (26,4%). A això alguns li diuen progrés. Chesterton va dir: "El que no creu en Déu, no és que passi a no creure en res, sinó que ja creu en qualsevol cosa".

I quan a l'il·lustre autor un anglès que estava assegut al seu costat li va preguntar què s'havia de veure a Tarragona, diu que va estar a punt de contestar-li: "el vailet amb les fletxes, és clar!". Fins a aquest punt Chesterton estimava la llibertat per damunt del que ell denominava "l'estranya filosofia del turisme", que ara destrossa ciutats senceres. Però va aturar-se a temps i, patint perquè no coneixia pràcticament res de la ciutat (més o menys com segueix succeint ara amb els que no són d'aquí), li va contestar que "*the Cathedral [is] very fine*" i que Escipió, potser l'Africà, havia nascut o estava enterrat aquí i li va parlar sobre Cartago. Reconeix que el seu company de conversa de seguida es va avorrir de la història. Sembla que no era un veritable viatger sinó un turista a l'ús, com els milions d'ara, que arrossegueu els seus peus cada cap de setmana en un lloc nou gràcies als 25 euros que els hi ha costat el bitllet d'avió en Ryanair comprat fa un any, l'Airbnb baratet i el sandvitx, però sense entendre res, perquè no saben res. Avui Chesterton es tornaria a preguntar a ell mateix, com va fer llavors: "*I only puzzle upon why a man bored with history should take endless trouble to visit historic sites*". Jo també m'ho pregunto sovint. La gent viatja a llocs (qualsevol, els més barats, per als que quedin bitllets, etc.) per a "fugir", no per l'interès del que hi poden trobar. El que haurien de fer, en canvi, és trobar-se a ells mateixos abans i potser llavors omplirien la buidor que compulsivament persegueixen omplir viatjant arreu.

I llavors Chesterton fa una suposició: aquell turista devia ser d'aquells que pensa que les coses del passat, les coses velles, no tenen cap interès ni impacte en el món actual, i va voler explicar-li-ho. Li va preguntar retòricament si hagués estat el mateix que no haguessin guanyat el romans i que ho haguessin fet els cartaginesos. Li va recordar que aquests adoraven a Moloch a qui li feien sacrificis de bebès i de nens (com molts pobles prehistòrics a Amèrica) i que llavors potser aquell nen que jugava amb l'arc i les fletxes, enlloc d'anar a missa els diumenges, l'haguessin llençat a una pira cerimonial. I remata: "*That is what Scipio Africanus did; he defeated Carthage, when it had nearly defeated the world*"; i això sí va provocar una important diferència.

Afegeixo jo que la llibertat i la propietat privada que deriven del Dret romà van provocar que els nazis el volguessin substituir pel dret germànic, més comunitarista. I que la derogació de la propietat privada a Rússia va ser la segona cosa que va fer Lenin després de la presa del Palau d'hivern. I ja sabem com van acabar i com els dos van denigrar l'ésser humà. La llibertat individual i la propietat privada, dues obsessions de Chesterton, de nou lligades, ara a través de Tàrraco, d'Escipió i del Dret romà. I de nou ambdues en risc en la societat nostra actual.

Rellegint el text de fa 90 anys em pregunto què pensaria Chesterton de la Tarragona actual i de la seva gent. Ens trobaria tant lliures com el nen de l'arc i les fletxes? No crec i, malauradament, penso que els que ara ens manen tornarien a rebre'l tant malament com el 1926, doncs el que defensava molt sovint era políticament incorrecte, com ho segueix essent avui.

Per a repassar l'obra de Chesterton i recordar la seva presència a Tarragona, la Càtedra UNESCO d'Habitatge de la URV, el Centre d'Estudis i Documentació G. K. Chesterton (CEDGKC) i la Delegació de Cultura de l'Arquebisbat de Tarragona van organitzar entre desembre 2023 i gener 2024 la Jornada "La influència de G. K. Chesterton, avui" i l'exposició "Chesterton i Tarragona" al Seminari. Vull agrair expressament al CEDGKC i, en concret, en Josep Carbonell, haver-me facilitat documentació per a redactar aquest article.

